

Hybrydowa teoria odniesienia nazw własnych

Filip Kawczyński

Teorie, które zwykle określa się jako *hybrydowe* powstały na zgliszczach uwikłanych w liczne problemy teorii deskrypcjonistycznej i przyczynowej. Najogólniej rzecz ujmując można powiedzieć, że teorie hybrydowe to takie, w których poszukuje się »złotego środka« między deskrypcjonizmem i teorią przyczynową poprzez pokazanie, że imiona własne funkcjonują w języku w taki sposób, że część z tego, co stanowiło wykładnię deskrypcjonizmu warto pogodzić z niektórymi pomysłami zawartymi w ujęciu przyczynowym. Nie należy jednak sądzić, iż ujęcia hybrydowe mają charakter wtórny i są jedynie połączeniem znanych twierdzeń w nowy układ. Organizacja pewnych zastanych elementów w nowy sposób niejednokrotnie owocuje powstaniem całości będącej czymś więcej niż tylko sumą składników. Tak właśnie jest w wypadku teorii hybrydowych, na gruncie których zsynchronizowanie pewnych na pozór wykluczających się idei daje w efekcie koncepcję rozwiązującą znane od dawna problemy w zupełnie nowy sposób; jednocześnie konstruowanie teorii hybrydowej nieodłącznie związane jest z pojawianiem się zupełnie nowych strategii rozumowania i odkrywaniem nieznanych dotąd zależności między badanymi przedmiotami.

W swoim referacie chciałbym pokrótce przedstawić hybrydową teorię referencji nazw inspirowaną ujęciem Garetha Evansa (zaproponowanym przez niego w książce „The Varieties of Reference” [1982]).